

Contemporaneity of Language and Literature in the Robotized

Millennium

Vol: 1(3), 2019

REST Publisher

ISBN: 978-81-936097-3-6

Website: <http://restpublisher.com/books/cllrm/>

முதுமொழிகளைச் சிதைக்காதீர்

முனைவர் ஆ.இரா.பாரதராஜா, உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, அறிவியல் மற்றும் மானுடவியல் புலம்,
எஸ்.ஆர்.எம்.பல்கலைக்கழகம், இராமாபுரம்வளாகம், சென்னை-600089.

நுழைவாயில்

அறிவியல் வளர்ச்சியில், புரட்சியில் இன்றைய உலகம் பல அற்புதங்களை நிகழ்த்திக் கொண்டுள்ளது. மேலும் நம் முன்னோர்களையும் அவர்களின் வாழ்வியல் கூறுகளையும் வாழிடங்களின் தடயங்களையும் தேடி ஆய்ந்து பழைமையின் பண்பாட்டுப் பரிணாம வளர்ச்சிகளைப் பறைசாற்றிக் கொண்டுள்ளது நவீன உலகம். விண்ணை முட்டும் வளர்ச்சிகள் ஒரு புறம் இருந்தாலும் அரசுகள், தொல்பொருள் ஆய்வாளர்கள், அறிஞர்கள், மக்கள், என அனைவரும் தம் நாட்டின் முன்னோர் பழம்பெருமைகளை அறிந்து கொள்வதையும், “தாங்களே உலகின் மூத்த குடிகள்”-எனச் சான்றாதாரத்தோடு நிறுவப்படுவதையும் பெருமையாகக் கருதுகின்றனர். அந்தப் பழம் பெரும் செல்வங்களுள் ஒன்றுதான் ‘முதுமொழி’ எனப்படும் பழமொழி.

மூத்தகுடிகள்:

“கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாலொடு

முன்தோன்றி மூத்த குடி” - எனப் புறப்பொருள் வெண்பா மாலையில் ஐயனாரிதனார் தமிழ்க்குடியின் பழைமையைப் போற்றுவார். இதே பொருள் கொள்ளும் தன்மையில் பள்ளியகரம் நீ கந்தசாமிப் புலவர்,

“வைய மீன்றதொன் மக்கள் உளத்தினைக்

கையி னாலுரை கால மிரிந்திடப்

பைய நாவைய சைத்த பழந்தமிழ்

ஐயை தாடலை கொண்டு பணிசுவாம்”- எனக் கூறியுள்ளார்.

மேற்காண் தமிழ்ப்பாடல் அடிகள் மூலம் தமிழினப் பழைமையும், வீரமும் கூறப்பெறுவதோடு ‘கைச்சைகை’ மூலம் பேசி வாழ்ந்த காலம் அழிந்து மெதுவாக நாவை அசைத்துப் பழந்தமிழைப் பேச வைத்த நம் தமிழ்த்தாயை வணங்கிப் போற்றி வந்துள்ளமை செய்யுள்கள், பழைய இலக்கியங்கள் வாயிலாகவும், வழக்காறுகளின் மூலமாகவும் தொல்பொருட்கள் ஆய்வு மூலமாகவும் தமிழர்களின் வாழ்வியலை உணரமுடிகிறது.

தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை:

தொல்லியல்துறை பழங்காலம் பற்றிய ஆய்வு செய்வதற்காகக் கட்டடங்கள், காசுகள், மண்பாண்டங்கள், மண்டை ஓடுகள், எலும்புகள், இரும்புகள், சுடுமண் பொருட்கள், கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள், ஓலைச் சுவடிகள், கோவில்கள், சிலைகள், மலைக்குகைகள் என யாவற்றிலும் காணப்படும்.

சான்றாதாரங்களைச் சிறிதும் சிதையவிடாமல் ‘யுனெஸ்கோ’-பாராட்டுச் சான்று வழங்குகின்ற அளவிற்குப் பாதுகாத்து வருவது நம் மண்ணின் மணத்தையும் மனித இனத்தையும் பெருமைப் படுத்துவதாக அமைகிறது. அந்த வகையில் முந்தைய தலைமுறையினர் விட்டுச் சென்ற முதுமொழிச் செல்வங்களை ‘நவீனப் படுத்துகிறேன்’ எனக் கூறி அவற்றைச் சிதைக்காமல் இயல்பான, உண்மையான நாட்டுப்புற இலக்கியத்தன்மையில் அப்படியே பொருள் கொள்வதும், சொல்வதும் தமிழரின் முதுஅறிவை, பட்டறிவைத் தூக்கி நிறுத்தும்.

தொன்மொழி:

தமிழ் தொன்மையான மொழி என உலகோரால் பாராட்டுப் பெறுவதோடு, இந்தியப் பேரரசு தமிழைச் செம்மொழி என்ற அங்கீகாரம் அளித்துப் பெருமை செய்துள்ளது. நம்மொழியின் இலக்கண இலக்கியங்களின் முதல்வனாகப் போற்றப்படும் தொல்காப்பியரின் தொல்காப்பியம் கூறும் இலக்கண, இலக்கிய, வாழ்வியல் கூறுகளின் வகுப்பும், பகுப்பும், தொகுப்பும் படிப்போரை வியப்படையச் செய்வன. முதுமையும் பெருமையும் புலமையும் பெற்ற தொல்காப்பியரின் காலம் கி.மு.4-ஆம் நூற்றாண்டு என முனைவர்.மா.இராச மாணிக்கனார், கி.மு.5-ஆம் நூற்றாண்டு என முனைவர் தமிழண்ணல், கி.மு.7 ஆம் நூற்றாண்டு என முனைவர் சி.இலக்குவனார், கி.மு.9-ஆம் நூற்றாண்டு என முனைவர் இரா.மதிவாணர் ஆகியோர் தங்கள் ஆய்வின் மூலம் தெரிவித்துள்ளனர்.

(செய்தி: அம்பத்தூர் இலக்குவனார் இலக்கியப்பேரவை இதழ்) தற்போது சிவகங்கை மாவட்டத்தில் திருபுவனம் அருகே உள்ள கீழடி என்னும் ஊரில் மிகப்பழைமை வாய்ந்த தொல்பொருட்கள் கண்டறியப்பட்டு வருகின்றன. இவை சுமார் 2,500 ஆண்டுகளுக்கு முந்தையவை எனச் சொல்லப்படுகின்றன. மத்தியத் தொல்லியல் துறை நடத்திய ஆய்வில் 7,818 தொல்பொருட்களும் தமிழகத் தொல்லியல் துறை நடத்திய ஆய்வில் 5,820 தொல்பொருட்களும் கிடைத்துள்ளன. தமிழர்கள் வளர்ச்சி பெற்ற காலகட்டத்தில் வீடுகள் கட்டி, கிணறுகள் வெட்டி, கழிவுநீர்க்குழாய்கள் அமைத்தமைக்கான சான்றாதாரங்கள் இவையாவும் தமிழரினத் தொன்மையையும் நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் நிறுவுகின்றன.

முதுமொழிகளும் தொல்பொருட்களே!

தொல்பொருட்கள் பற்றிய ஆய்வின் போது அவற்றின் தொன்மையும் தன்மையும் சிதைந்து விடாமல் மென்மையாக, குழந்தையைப் பராமரிப்பது போல் தேடலும் ஆய்வுகளும் பாதுகாப்பு முறைகளும் வியக்கத்தக்க வகையில் அமைகின்றன. அதே நோக்கோடும் போக்கோடும் பழம் பொருட்களான நாட்டுப்புற இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கமாகத் தமிழ் அறிஞர்களாலும் ஆய்வாளர்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப் பெற்ற ‘முதுமொழிகளை’ அவற்றின் காலம், வாழ்ந்த மாந்தரின் பழக்க வழக்கங்கள், சூழல்கள், பட்டறிவுகள் ஆகியவற்றைக் கருத்தில் கொள்ளாமல், அவரவரும் தம் விருப்பிற்கேற்ப முதுமொழிகளைச் சிதைத்து, கருவழித்து, புதுமை செய்வதாக எண்ணி முதுமக்களின் இயல்பான, கிராமிய வாழ்வியல் எண்ண ஓட்டங்களை மாற்றிப் புதுப்புதுப் பொருள் கொண்டு ‘கைதட்டல்’ பெறுவதற்காகச் செய்கின்ற செயல்கள் மிகவும் கொடுமையானதன்றோ?

தொல்காப்பியர் கூற்று:

தொல்காப்பியரின் காலம் அறுதியிட்டுச் சொல்ல ஆதாரங்கள் இல்லையெனினும் சுமார் 5,000-ம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தையவர் என அறிஞர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப் பெற்றுள்ளது. அத்தகைய முதுபுலவராகிய தொல்காப்பியர் ‘பழமொழி’ என்று பகராமல், ‘முதுமொழி’ என மொழிவதும் அவை எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என வரையறை வகுப்பதும் வியக்கத்தக்கது.

“நுண்மையும் சுருக்கமும் ஒளியும் உடைமையும்

எண்மையும் என்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்

குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉம்

ஏது நுதலிய முதுமொழி என்ப” -(தொல்:நூற்பா.170)

என்ற நூற்பாவின் மூலம், முதுமொழிகளின் உண்மைத் தன்மையான-நுண்மை, சுருக்கம், ஒளி பொருந்திய சிறப்புத்தன்மை, எளிமை, குறித்தபொருள் விளக்கம், காரண காரியத்தோடு முடிவுறுதல்-ஆகியவற்றை உள்ளடக்கி உரைக்கப்படுவதே முதுமொழியின் சிறப்பு-எனத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

கி.பி.5-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த முன்றுறை அரையனார் இயற்றிய “பழமொழி நானூறு” என்ற நூலில் 400 பழமொழிகள் தொகுக்கப்பெற்று அறக்கருத்துகள் வலியுறுத்தப் பெறுகின்றன. இவை வளர்ச்சி அடைந்த காலத்தில் தொகுக்கப் பெற்றதால் இலக்கணச் செறிவோடு அமைந்துள்ளன.

சான்று:

“துஞ்சுபுலி இடறிய சிதடன் போல”- புறநானூறு(71:7)

“எழுப்புபுவோ துஞ்சு புலியைத் துயில்”- பழமொழி நானூறு (281:4)

“தாங்குற புலியைத் தட்டி எழுப்புனதுபோல” -முதுமொழிக்களஞ்சியம்: (11,536)

மேற்காண் பழமொழிகள் ஒரே கருத்தை நிறுவினாலும் கால மாற்றத்துக்கேற்ப சொல்லாட்சி நல்லாட்சி செய்கிறது. இதனால் மூலக்கரு சிதைபடவில்லை. இலக்கிய நயம் மேம்பட்டுக்காணப்பெறுகின்றன.

முதுமொழிகளின் தொன்மை:-

இவ்வகையில் உற்று நோக்கும்போது முன்றுறை அரையனார் ‘பழமொழி’ எனச் சொல்லி இருப்பதும் தொல்காப்பியர் வாழ்ந்தகாலம் மிகத் தொன்மையானது என்பதும் வெளிப்படை. சுமார் 5 ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தையவர் தொல்காப்பியர் எனின் அவரே மொழிப, என்ப, என்மனார் புலவர், முதுமொழி என்ப - எனக்கூறியிருப்பது இவருக்குப் பன்னெடுங்காலங்களுக்கு முன்பே தமிழ் தோன்றியிருப்பதும், அவருக்கு முன்னால் கற்றறிந்த சான்றோர் இருந்து மொழியைச் சீரோடு வளர்த்துள்ளனர் என்பதும் அறியக் கிடைப்பதோடு ‘முதுமொழிகள்’ என்பன கிராமிய வழக்கத்தில் கிளர்ந்தெழுந்ததோடு பட்டறிவின் பழுத்த கனிகளாக மூத்தகுடிமக்களிடம் வெளிப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியரே ‘முதுமொழி’ எனக் கூறி அதன் சிறப்பை, உத்தியை உரைப்பதனால் மொழி தோன்றி, வளர்ந்து, பேசக்கற்று, எழுதக்கற்று, செம்மை பெற்றுள்ளதெனில் தமிழ்தோன்றி சுமார் 10,000-ம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகின்றன என்பது வெள்ளிடை மலை. அப்படிப்பட்ட பழமை வாய்ந்த காலகட்டத்தில் உருவான பட்டறிவின் வெளிப்பாடான முதுமொழிகள் இலக்கண வரம்போ, இலக்கிய நெறியோ கொண்டிருக்க வாய்ப்பில்லை. மேலும் தமிழ் வளர்ச்சியுற்ற காலங்களில் செம்மைப் பெற்றுச் சொற்செறிவோடு கூறப் பெற்றிருக்கலாம்.

முதுமொழி கூறத்தகுதி:

பள்ளுப் பாடல்கள் போன்று, நாட்டுப்புறங்களில் வேலை முடிந்து பொழுது போக்கான வேளைகளில் விடுகதை (பிசி) நாட்டுப்புறப் பாடல்களான தாலாட்டு, உழவுப்பாடல்கள், திருவிழாப் பாடல்கள், நையாண்டிப் பாடல்கள், ஒப்பாரி பாடல்கள் மற்றும் விளையாட்டுகள் யாவும் நிகழ்ந்துள்ளன. விடுகதைகளோ, நாட்டுப்புறப்பாடல்களோ கற்பனைகளுக்கு வலுவும் வளமும் சேர்ப்பன. ஆனால், முதுமொழிகள் கூற அறிவாற்றல், பட்டறிவு, நிறைந்த ஞானம், சுய தகுதிப்பாடு- ஆகியன இருத்தல் வேண்டும். காரணம் பெரும்பாலான முதுமொழிகள் அறிவுரை கூறுவனவாகவே அமையும். எனவே அக்கால கட்டத்தில் ‘முதுமொழி’ படைத்தவர்கள் வாழ்வியலைக் கூர்ந்து நோக்கும் பட்டறிவு மிக்கவர்களாகவும், கல்வி ஞானம் பெற்றவர்களாகவும் இருந்திருக்கக் கூடும்.

காரணம் முதுமொழிகள் தாலாட்டு, நாட்டுப்பாடல்கள் போன்று செவிவழிக் கேட்டு மீண்டும் மீண்டும் பாடி மனத்தில் பதியமிட்டுக் கொள்ளக் கூடியதன்று. கூர்ந்து ஆராய்ந்தால் இம்முதுமொழிகள் யாவும் சுய அறிவில், சுய ஒழுக்கத்தில், பட்டறிவில் காலத்துக்கும் சூழலுக்கும் ஏற்ப விளைந்து கனிந்த கருத்துக்களஞ்சியமாகும்.

முதுமொழிச்சிதைவு:

திருக்குறளுக்கு ஏற்றாற்போல் சிலர் கற்பனைக் கதையை எழுதிக் குறளுக்கு ஒப்பாக்கக் காட்டுவர். (சான்று: கலைஞரின் - குறளோவியம்) இவை குறளால் விளைந்த கதைகளே தவிர, கதைகளால் விளைந்தவை குறள்கள் அல்ல. இதே போன்று சிலர் பழமொழிகளுக்கு ஏற்ப கற்பனைக் கதைகளை எழுதிவிட்டு, இதனால்தான் இப்படிப்பட்ட “முதுமொழி” தோன்றியது எனப் பழமொழியின் குறிக்கோளைச் சிதைப்பது கொடுமை. சான்றாக, “முழுப் பூசணிக்காயைச் சோற்றிலே மறைப்பது போல” (கி.வா.ஜ. -தமிழ்ப்பழமொழிகள்-18,892) என்ற முதுமொழி மிகப்பெரிய பொய்யை, தவற்றை மறைக்க முயன்றாலும் அது

முடியாது”-என்ற பொருள்படும் வகையில் உருவான ஒன்று, ஆனால் ஒரு கதைஞர் தம் கதையில் “ஒரு செல்வந்தர் மற்றவர் வயலில் பூசணிக்காயைத் திருடிவிட்டாராம். அதனால் அவருக்குப் ‘பூசணித்திருடன்’ எனப் பெயர் வந்ததாம். இதனை மறைக்க அவர் பெருவிருந்து வைத்து உணவிட்டாராம். இதனால் தான் முழு பூசணிக்காயை சோற்றிலே மறைப்பது போல” என்ற பழமொழி வந்ததாம்”- எனக்கூறியுள்ளார். இது கதைக்குக் கூட பொருந்தாத கற்பனை.

கூர்மையாக ஆய்ந்தால், சோறு என்பது ஒரு சோற்றுப் பருக்கையைத்தான் குறிக்கும்.

அதற்குள் பூசணிக்காயை மறைக்க முடியாது என்பது எவ்வளவு உண்மையோ, அது போல பெருந்தவற்றை, பெரும் பொய்யை எளிதில் மறைத்து விட முடியாது அல்லது நாம் உண்ணும் சோற்றிலும் எளிதில் மறைத்துவிட முடியாது என்பது ஓர் உவமையின் மூலம் கூறும் நுட்பமான கருத்தாகும். ஊருக்குப் பெருவிருந்து கொடுக்கும் செல்வவளம் மிக்கவர் பூசணிக்காயைத் திருடுவாரா? என்பது எண்ணிபார்க்க இயலாத ஒன்று. அப்படித் திருடி இருந்தாலும் அக்காலத்தில் தண்டனை அளித்திருப்பார்களே! 1.“பலநாள் திருடன் ஒருநாள் அகப்படுவான்” 2.“திருடனைத் தேள் கொட்டியது போல” 3.“திருடியவன் கையும் சொறிசிரங்குக்காரன் கையும் கம்மா இருக்காது” போன்ற பழமொழிகள் எல்லாம் பட்டறிவின் பிழிவுகள் அன்றோ? இதைத்தான் பட்டுக்கோட்டைக் கல்யாணசுந்தரம் “திருடனாய்ப் பார்த்துத் திருந்தாவிட்டால் திருட்டை ஒழிக்க முடியாது” என எழுதினார். இது இந்த நூற்றாண்டின் பட்டறிவுப் பொன்மொழி. இது போன்று பலவற்றைப் பட்டியலிடலாம்.

மொழிக்கலப்பு:

முதுமொழிகள் என்பன முதுமொழிகளே! தொல்காப்பியர் கூற்றுப்படி முதுமொழிகள் சுமார் 6000 ஆண்டுகளுக்கு முந்தையவையாக இருக்கலாம். நம் நாட்டுக்கு வெள்ளையர்கள் வந்து சுமார் 500 ஆண்டுகள் எனக் கொண்டாலும், தமிழ்ப்பழ மொழிகளில் எவ்வாறு ஆங்கில மொழிக் கலப்புப் பெற்றிருக்க முடியும்? அப்படி ஆங்கிலமோ, அயல் மொழியோ இடம் பெற்றிருந்தால் அது எவ்வாறு தமிழ்ப் பழமொழி ஆக முடியும்?

சான்றாக,

“வக்கத்தவனுக்கு வாத்தியார் வேலை;

போக்கத்தவனுக்குப் போலீஸ் வேலை”

என வழங்கும் பழமொழி தவறாகக் கூறப் பெற்றுள்ளதாகவும்,

“வாக்கு அற்றவனுக்கு வாத்தியார் வேலை;

போக்கு அற்றவனுக்குப் போலீஸ் வேலை” எனக் கூற வேண்டும் எனச் சிலரும்,

“வாக்குக் கற்றவனுக்கு வாத்தியார் வேலை;

போக்குக் கற்றவனுக்கு போலீஸ் வேலை”- (முதுமொழிக்களஞ்சியம் 17922, 17923) எனச் சரியாகச் சொல்ல வேண்டும் எனச் சிலரும் பிதற்றுகின்றனர். இவை இடைக்காலத்தில் நையாண்டிக்காக எழுந்த சொல்லாடலாக இருக்கலாம். போலீஸ் (POLICE) என்ற ஆங்கிலச்சொல் முதுமொழிக்குள் புகுந்தது எப்படி? ஆங்கிலேயர் நம் நாட்டில் புகுந்து சுமார் 500 ஆண்டுகள் தானே! இது எப்படித் தமிழ்ப்பழமொழி ஆகும்?

“கடவுளே கடடை வண்டி ஓட்டுறாராம்;

பூசாரி புல்லட்டுக் கேட்கிறானாம்” (முதுமொழிக்களஞ்சியம்: 5,598) புல்லட்டு (BULLET) முதுமொழியில் எப்படிப் புகுந்தது? மேற்காண் ஒரு சில சான்றுகள் சொற்குற்றம், பொருட்குற்றம் கொண்டவையாக உள்ளன. அடுப்பூதும் பெண்களுக்குப் படிப்பு எதற்கு? (முதுமொழிக்களஞ்சியம்: 464) அந்தகாலத்தில் கணவன் வயலுக்குச் செல்வதும், பெண்கள் வீட்டில் சமைப்பதும் இயல்பான நிகழ்வு. இக்காலத்திலும் இன்னும் பல இடங்களில் இந்நிலை உள்ளது! வளர்ச்சியுற்ற இக்காலத்திலும், பெண்களுக்கு 33 விழுக்காடு இடஒதுக்கீடு வழங்கும் சட்டம் நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்ற இயலவில்லை. அதனாலேயே பாரதியார், “மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும் மடமையைக் கொளுத்துவோம்! என்றார். அன்றைய பெண்ணடிமைக் காலத்தில் தோன்றிய இயல்பான முதுமொழியை, அடுப்பூதும் பெண்களுக்குப் படிப் ‘பூ’ எதற்கு? -என்பதாக மாற்றிக் கூறுகின்றனர். பெண்கள் வீட்டு வேலை, சமையல் முடித்த பிறகே குளித்துப் பூவைத்துப் பொட்டிட்டுப் புறப்படுவர். படியளவு பூவைச் சூடிக் கொண்ட பிறகு அடுப்பூதச் செல்வதாகச் சொல்வது அபத்தமான கூற்று.

‘ஆணைக்கு ஒரு காலம் , பூனைக்கு ஒரு காலம் ’ - (கி.வா.ஜ-தமிழ்ப்பழமொழிகள்-2839) இம்முதுமொழி,

‘வலியவர்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பு வந்தால் எளிவர்களுக்கும் ஒரு வாய்ப்பு வரும் என்பதாம். ஆனால், இதை மாற்றி ஆநெய்க்கொரு காலம் வந்தால் பூநெய்க்கு ஒரு காலம் வரும்” எனக்கூறி ஆவின் (பசு) நெய்க்கு ஒரு காலம் வந்தால் பூநெய்க்கு (தேன்) ஒரு காலம் வரும் எனத் தம் அறிவின் விரிவைக் காட்டுகின்றனர். ஆநெய்க்கும், பூவின் தேனுக்கும் என்ன காலம் வேண்டியுள்ளது? அவை எப்போதும் வீட்டிலுள்ள ஒன்று. தேன் மருத்துவக் குணம் கொண்டது எனினும் அதனைப் பாலில் கலந்து பருகுதல் நலம் எனச் சித்தமருத்துவம் தெளிவுபடுத்துகிறது. முதுமொழிகளின் இயல்பான தன்மையை மாற்றாமல் அவற்றின் காலத்தை உணர்ந்து, அதற்கேற்பப் பொருள் கொள்ளாதலே சிறப்பு. உண்மையான கால கட்டங்களையும், சூழல்களையும் ஒப்பிட்டுக் கூறுவதே நலம்பயக்கும்.

சான்றாக, “களவும் கற்றுமற”- என்ற முதுமொழி களவு முதலிய எல்லாவற்றையும் கற்றுக் கொள், பிறகு மறந்துவிடு - எனக் கொள்ளப்பட்டுச் சொல்லப்படுகிறது. பழங்காலத்தில் ஓலைச் சுவடிகளில் புள்ளியிடாமலேயே (மெய்யெழுத்துகள் இன்றி) எழுதப் பெற்றுள்ளன. வீரமாமுனிவர் முதலிய அறிஞர்கள் பலரின் அருமுயற்சியால் தமிழ்மொழி, சீர்திருத்தம் பெற்றுச் செம்மை நலம் பெற்றது. அவ்வகையில் “களவுமகத்துமற” - என ஓலைச் சுவடிகளில் எழுதப் பெற்றிருந்ததைக் களவும் + கத்துமற - ‘ம’ என்ற உயிர்மெய் எழுத்தில் புள்ளி வைத்துத் தவறான பொருள் கொள்ளப்படுகிறது.

அவ்வாறு இன்றி, “களவு மகத்து மற” என்பதை “களவும் + அகத்து மற” எனக் கொள்ள வேண்டும். ‘ம’ என்ற உயிர்மெய் எழுத்தை ம+அ எனப் பிரித்தால் “களவை உள்ளத்தளவும் நினைக்காதே; அடியோடு மறந்துவிடு” என்ற சரியான அறக்கருத்துக் கிடைக்கும். இதற்கு சான்றாகச் சுமார் கி.மு.31-ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர், முதுமொழிகள் தோன்றிய காலத்தில் வாழ்ந்த திருவள்ளுவர், தம் திருக்குறளில் தெளிவு படுத்தியுள்ளார்.

“உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே பிறன்பொருளைக் கள்ளத்தால் கள்வேம் எனல்” -(குறள்:232)

அதாவது, “பிறருடைய பொருளைத் திருடுவோம், என மனத்தளவில் நினைப்பதே பெருந்தீமை தரும் செயல்” எனக் கூறுகிறார். அறங்கூறும் இலக்கியங்களான கொன்றைவேந்தனில் ஓளவையார்,

“புலையும் கொலையும் களவும் தவிர்” எனவும்,

வரந்தரு காதையில், இளங்கோவடிகள்,

“கள்ளும் களவும் காமமும் பொய்யும்

வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினில் ஒழிமின்” – (சிலம்பு: 30, 23:196-197) எனக்கூறியுள்ளனர். அக்கால

இலக்கியங்கள் எனையும் தவறான செயல்களை நியாயப்படுத்தவில்லை. முதுமொழிகள் பல இடங்களில் அறிவுரை, சில இடங்களில் இடித்துரைத்தல், நையாண்டி- எனக் கொள்ளும் வகையில் கூறப் பெற்றுள்ளன. ஒரு சில இடங்களில் பாடபேதங்களால் எழுத்துப் பிழைகள் இருக்கலாம். ஆழப்படித்தால் இயல்பான, உண்மையான பொருளை உணரலாம்.

முதுமொழிகள் காலப்பகுப்பு:

முதுமொழிகள் காலத்திற்கேற்றவாறு கூறப் பெற்றுள்ளன. முற்கால இயலக்கியம், இடைக்கால இலக்கியம், தற்கால இலக்கியம், நாட்டுப்புற இலக்கியம்-எனப் பல காலகட்டங்களில் தோன்றிய தமிழ் இலக்கியங்களை மொழி ஆய்வாளர்களும், தமிழ் அறிஞர்களும் பகுத்தளித்தது போல, ஆண்டு வரையரை செய்து முதுமொழிகளின் சொல்லாட்சி, கருத்தோட்டம், இயல்புத்தன்மை முதலியவற்றைக் கருத்திற்கொண்டு காலப்பகுப்போடு ஆய்ந்து வெளியிட்டால் பிறமொழிக்கலப்பும், தவறான கருத்தும் களையப்படும். இதற்குத் தமிழ் ஆய்வாளர்கள் அருமுயற்சி எடுத்து முதுமொழிகளின் உயிரோட்டத்தை உலகோர்க்கு அறிவிக்க வேண்டும்.

நிறைவுரை:

முதுமொழிகள்/பழமொழிகள் காலத்தின் கண்ணாடிகள்; தமிழர்களின் அறிவுக்கருவூலங்கள்; வாழ்வியல் அடையாளங்கள். நம் முன்னோர்கள் கட்டி எழுப்பிய “முதுமொழிக் கோவில்களைச் செதுக்குகிறேன்” எனக் கூறிச் சிதைக்க வேண்டாம். காலத்தின் தன்மை, சூழல் ஆகியவற்றை அறிந்து அந்த “நாட்டுப்புறத்து நாயகர்கள் கூறிய நன்மொழிகளை, பொன்மொழிகளை, பழமொழிகளைச் சிதைக்க வேண்டாம். பண்பாட்டு அடையாளமாக, பட்டறிவுப் பிழிவுகளாக, வரலாற்றுக் களஞ்சியங்களாக விளங்கும் முதுமொழிகளைப் பாதுகாப்போம்! உயிர்கொடுப்போம்! பாட்டன், பாட்டிகளின் வாய்மொழி இலக்கியமான முதுமொழிகளை அவர்கள் வழியில் காலவகைப்படுத்திக் கூறிப் புலப்படுத்துவோம்! வளப்படுத்துவோம்!

துணைநின்ற நூல்கள்:

1. திருக்குறள், 2. சிலப்பதிகாரம், 3. புறநானூறு, 4. பழமொழி நானூறு
5. கொன்றைவேந்தன், 6. கி.வா.ஜ-தமிழ்ப்பழமொழிகள் 7. முதுமொழிக்களஞ்சியம்.